

Frida

Dne 28. března jsme se s radostí opět vydali do Městského divadla ve Zlíně. Všichni jsme se těšili na divadelní představení s názvem Fridy Kahlo.

Frida Kahlo, surrealistická malířka, pocházející z Mexika, dokázala nadchnout svými obrazy snad celý svět. Po překonání dětské obrny byla vážně zraněna při havárii autobusu. Toto první přímé setkání se smrtí ovlivnilo Fridinu tvorbu na celý život. Po nehodě strávila víc jak rok na lůžku, zotavovala se ze zlomeniny páteře, klíční kosti, žeber, pánve, ramena a zranění nohou. I přes velké množství provedených operací strávila zbytek života v neustálých bolestech. Díky havárii nemohla mít děti. Její manželství s Diegem Riverou bylo bouřlivé. Zemřela ve svých 47 letech.

V divadelní hře Fridu hrály dvě herečky. Proto se také představení jmenuje Fridy, a ne Frida. Jedna Frida byla „hodná“, v mexických šatech. Frída, která miluje Diega a nenávidí prášky proti bolesti. Druhá Frída byla „zkažená“, vždy v obleku a v depresích. Obě Fridy spolu vedly dialog, a my jsme se tak postupně dozvídali životní příběh malířské ikony. I ten, kdo o Fridě nikdy neslyšel, měl na konci snad trochu jasno.

Divadelní hra byla perfektní. Vtipná, zábavná, místy bolestně smutná. Bylo to velmi originální ztvárnění života mexické malířky. Velmi příjemně působila živá kapela, která zpívala mexické písně a dodávala představení skvělou, nefalšovanou atmosféru. Divadelní hru Fridy Kahlo doporučuji každému, i těm, kdo o ní nikdy neslyšeli. Budete fascinováni!

Kateřina Syptáková, 3. K

Moje místo, kam se chodím ukrýt před světem (líčení)

Kousek ráje

Běžím po lesní pěšině a za zdánlivě neproniknutelnou hradbou keřů tuším své oblíbené místo. Můj kousek ráje. Hluk města ke mně nedoléhá, jsem sama.

Palouček obklopený staletými stromy mě vítá svojí charakteristickou vůní, která se line z drobných fialových kvítků, podobných fialkám. Tok horského potůčku se líně stáčí pod kořeny majestátní vrby a tvoří zde mělkou tůň, v níž se zabydlelo několik rosníček. Společně s poskakující veverkou tvoří veškeré obyvatelstvo tohoto malého ráje. Občas sem zabloudí párek zajíců a dovádí na nebesky hebkém mechu. Staleté stromy si něco tiše šeptají a sluneční paprsky, které se prodírají skrz jejich rozložitě koruny, dopadají na malý vodopád a vytvářejí dojem, že nikoliv voda, ale křišťálové perly dopadají na bludné kameny. Tráva je tu tak hebká, jako by ji třikrát denně česaly mořské víly.

Tento kousek ráje mi vždy připomene, kdo jsem. Tady se cítím šťastná.

L. Meluzínová, 2. K

Vyděděnec

Dnešní lidé žijí ze dne na den. Ve změti nároků svých vlastních i okolního světa nemají čas se zastavit a přemýšlet. Já ten čas však mám. Možná proto, že jsem sama.

Ne, že bych občas netoužila po lidské společnosti, protože není až tak záživné nechat se šířat svými myšlenkami bez jakékoli odezvy někoho druhého. Od toho jsou tu přátelé. Ti stejně jako já touží po komunikaci. Jedná se tedy o vztah symbiotický a oběma stranám

prospěšný.

Avšak jako u všeho i přátelství má své meze. A vy možná přijdete na to, že jste obklopeni lidmi, ale přesto stále sami. Nikdo za vás nevyřeší problémy, nikdo nevezme vaši tíhu na svá bedra. Je to jako v ringu. Gong. Boj. Sami stojíte tváří v tvář svému protivníku. A věřte, nikdo si nenechá natlouct za vás. Jste jako poutník, jenž na cestě potká spoustu stínů a tváří, ale do cíle musí dojít sám.

Optimisté by mi řekli, že vše vidím příliš černě. Snad. Ale zastavte se jednou na nějakém náměstí. Rozhlídněte se kolem. Cítíte se být s lidmi, či osamoceni?

Lucie Vlková, 2. K

Jaro

Jaro je tu, lidi šílí. Někteří jsou nadšeni z toho, že svítí sluníčko, všechno kvete, tráva se zelená.

A některým při slově jaro okamžitě přejede mráz po zádech. Všechno začne kvést a to je „radost“ pro alergiky. Napuchnou jim oči, nos zrudne. Po kapsách mají plno kapesníků, v kabelce prášky na alergii, kapky do očí. No prostě „žůžo“!

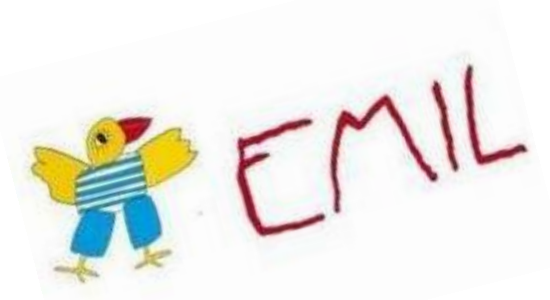

Ale i přes tyto strasti má jaro něco do sebe. Po kruté zimě můžeme být venku, den se nám prodlužuje a taky jedna věc... Můžeme se těšit na prázdniny!

žák, 2. M

Sbírka Emil

Dne 5. 4. 2011 se jako každý rok v Luhačovicích uskutečnila sbírka Emil. Emil je organizace zaměřená na podporu sportování handicapovaných dětí.

Sbírky se zúčastnili: Marian Komarik - 2. U, Kristýna Šebelová - 1. U., Liana Mikuličková - 1. U., Eva Školová, Jindřiška Jochová, Lucie Lukášová – všechny ze 3. K. Potkávali jsme lidi dvojího typu. Jedni byli příjemní a rádi přispěli, a druzí projevovali neochotu, právě z jejich úst jsme slyšeli

miliony výmluv. Lidé, kteří přispěli, se mohli těšit z malých dárečků ve formě gum a odznaků.

Počasí se vydařilo, a my jsme tak mohli zprostředkovat pomoc pro sportující handicapované děti.

Těšíme se na příští rok a doufáme, že se tato akce dostane více do povědomí lidí.

Eva Školová, 3. K

Slovinsko květen 2011

Dne 29. dubna jsme plni očekávání vyrazili do lázeňského města Laško ve Slovinsku. Za 21 dní, které jsme zde strávili, jsme měli možnost prožít dva slovinské svátky, což nám ale znemožnilo hned první den navštívit naši

partnerskou školu v Zagorji. To byl hlavní důvod, proč jsme vystoupili až před hotelem Wellnes Park Laško.

Víkend jsme si užili poznáváním krásné místní přírody a také příjemného prostředí, které nám nabízel náš hotel. Navštívili jsme bazén i saunu a poznali slovinskou kuchyni. V pondělí nastoupili studenti oboru gastro na předem vybrané pracoviště v hotelu

Wellnes Park Laško a hotelu Zdravilišče. Jelikož i tento den byl státní svátek, měly jsme jako studentky oboru Management a podnikání v umění a reklamě den volna navíc a na praxi jsme nastoupily až v úterý.

Za dobu naší praxe jsme všichni odvedli spoustu práce a procvičili si jazykové dovednosti. Zjistili jsme, že slovinština je sice hodně příbuzný jazyk tomu našemu, ale angličtina nám vyhovovala více, a proto jsme měli výuku jazyka v praxi den co den. Společně se studenty ze Zagorje jsme navštívili Maribor a týden na to jsme absolvovali nákupy v Celje.

Jednou ve středu jsme po praxi navštívili pivovar v Lašku, a tak jsme se s chutí zúčastnili ochutnávky piva.

V pátek 13. května jsme se místo naší praxe podívali na praktické zkoušky v jedné vesničce, kde jsme okusili spoustu dobrých jídel a zahráli si i volejbal. Poslední

den před odjezdem jsme navštívili „pršutárnu“ a ochutnali sušené maso. Trochu nás pozlobilo auto, ale místní autoservis byl natolik ochotný, že nás dovezl do Lipic na koně, kde jsme se porozhlédli a počkali, až nám auto v pořádku dopraví. Poslední zastávkou středečního dne byla návštěva moře. Pro některé první shledání s mořem. Po dvou hodinách opalování a dýchání mořského vzduchu jsme se vydali na poslední večeři do hotelu. Odjezd byl smutný a loučení v Zagorji taktéž, ale i tak jsme se přece jen rádi vraceli domů.

3. M a 2. G

Shaila

Shaila, kterou jsme adoptovali jako sedmiletou holčičku v roce 2003, za 7 let vyrostla v krásnou a doufejme, že i spokojenou čtrnáctiletou dívku, a to také díky nám.

Díky pravidelnému příspěvku může chodit každý rok do školy a mít různé věci, pro nás však naprosto samozřejmé. Letos na Shailu vybíráme 30 Kč, za něž každý, kdo přispěje, dostane placku, která mu bude připomínat naši adoptivní dceru.

Shaila nám pravidelně píše a je vděčná za příspěvky, které jí společně posíláme, a proto dnes za ni prosíme i my.

Celkem jsme tento rok pro Shailu vybrali 7 370 Kč. Děkujeme.

3. M

Vydalo SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, jazyková úprava: Mgr. Hana Vohnická, logo listu: MgA. Kateřina Kolářková
MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice

ČTVRTLETNÍK SOŠ LUHAČOVICE ČERVEN 2011

„Takže na prvním místě se umístila třída....!“

Během jediné chvíle si člověk vzpomene na události uplynulých dní, co všechno jsme tomuto jednomu okamžiku obětovali? Od několika dnů, až po tři týdny, a kdo ví, možná někdo mnohem víc.

Počasí se skutečně vydařilo. Z blíže nejmenovaných zdrojů vím, že bylo lepší než loňské, ale

drbům se přece nemůže věřit, i když nejsou nijak zásadní.

Majálesový průvod vyrazil po půl deváté ze zámecké zahrady a promyšlenou oklikou kolem železnice, Jelena, nádraží a podél řeky až ke „Šťastnému“, pak nahoru na náměstí, kde už akční trio, tedy pánové - Dvořák, Váp a Kacálek, lákalo okolostojící lázeňské hosty i domorodce k vidění zcela nevšedního ze všedních Nabízely se zde

k vidění půvabné tanečnice z 1. U, nečekané odhalení ve 2. U, bobisté ze 3. U, dále o vzniku 1. M, kupodivu od 1. M. Dále jsme mohli pozorovat černoušky od 3. M, Zhulenku 1. K, japonské turisty ze 2. K a vlastenecký výkon 3. K, neboť jejich představení se odehrávalo na státní vlajce.

Jenže to příjemné májalesové dopoledne v rytmu reggae je už za námi, a tak nám nezbyvá než se vrátit do školních lavic a vzpomenout na některé podařené „hlody“ z představení ať už od jedinců, nebo skupinek, a samozřejmě - v některých případech - na strašlivou nespravedlnost světa, že zrovna vy jste nevyhráli. Naděje ovšem zůstává, neboť jeden blíže nejmenovaný pedagog prohlásil: „Napřesrok znova.“ Měl pravdu. Příští rok to všem skutečně nandáme...

Tak se nyní pokloňte novému májalesovému králi a pamatujte, že na prvním místě se umístila 3. M.

„Deset malých černoušků, mělo rádo med“

Studentka, 1. U

Tři dny s netopeery

Ve dnech 16. – 18. 5. 2011 a 18. – 20. 5 se konal seminář na téma HIV/AIDS, partnerské vztahy a komunikace. Kurzu se zúčastnili Jindřiška Jochová, Lucie Vaculová a Tereza Cibulřová ze 3. K. Akce byla pořádána Společností pro plánování rodiny a sexuální výchovu. Studentky jsou po absolvování semináře schopny pořádat preventivní akce v oblasti prevence rizikového sexuálního chování, což v současné době, kdy začíná být kladen důraz na dobrovolnost, může škole výrazně pomoci.

www.planovanirodiny.cz

Tři dny s netopeery

Ve dnech 16. – 18. 5. 2011 a 18. – 20. 5 jsme se zúčastnili semináře, jež se zabýval problematikou HIV/AIDS, partnerskými vztahy a komunikací. Pořádala ho Společnost pro plánování rodiny a sexuální výchovu, jejíž členové, kteří jsou dobře jazykově vybaveni, mají v budoucnu možnost účastnit se i zahraničních seminářů. Tyto tři dny jsme strávili v Bezdědicích, malé vesničce za Prahou. Mimo „obyčejné“ přednášky nám byla také poskytnuta beseda s HIV pozitivním lektorem, což byl asi náš nejsilnější zážitek (radím vám – používejte kondom). Také jsme se například učili prostřednictvím her a filmů. Přestože jsme měli nemalé obavy, vše se vydařilo a odjížděli jsme s dobrým pocitem, protože máme možnost přednášet o této problematice, a tímto také pomoci „vyhladit“ nemoc zvanou AIDS. Těšíme se na další seminář v září, na který se můžete přihlásit i vy.

www.planovanirodiny.cz

Nejlepší podnikatelský záměr 2010/2011

a v dubnu obhájily náš podnikatelský záměr před osmi porotci. Slavnostní vyhlášení výsledků se konalo 25. 5. 2011 v Music Landu ve Zlíně. Umístily jsme se na nádherném druhém místě.

V září 2010 vyhlásilo Technologické inovační centrum s. r. o. kreativní soutěž „Nejlepší podnikatelský záměr“ určenou pro studenty středních, vyšších odborných a vysokých škol ve Zlínském kraji. V rámci soutěže proběhly ve Zlíně čtyři workshopy, kterých jsme se zúčastnily a přihlásily se do soutěže s tématem „Hodinové manželky“. Tato služba nás napadla již před rokem, kdy jsme se účastnily soutěže na VŠE v Praze. Snažily jsme se nápad ještě více zdokonalit, a obohatily ho tak o další tři služby. Služba Ošetřovatelky, Společnice a Půjč si babičku. Vše jsme zpracovaly, zaslaly dokument

Aneta Kozubíková, 3. M

Marie Jálová, 3. M

Adéla Trubelíková, 3. M

„Cesta“ životem – „Cesta“ do pekel

Začíná tak nevinně – prvními krůčky, slovy. Vše se zdá být složité a náročné. Naše matky, otcové, příbuzní – ti všichni nás vedou a usnadňují nám cestu. To však ale neznamená, že jsme zvítězili. Přicházejí náročná období, kdy si svět utváříme podle svých představ. Ale jak jdeme, cestou musíme zdolávat spletité nástrahy života a velmi často se setkáváme i s duševními rozkoly. Nacházíme se někde mezi nebem a zemí, kdy se na vše díváme přes růžové brýle, nebo vše vidíme příliš černě.

Bum. A je tu realita. Máš čím dál víc problémů – ze školy tě vyhodili, rodina s tebou nekomunikuje, kamarádi tě odvrhli. A je to tady – začínáš si budovat nové zázemí. Zbloudíš však do nesprávných vod a proud tě unáší s davem v zapomnění. Bojíš se, co bude dál, jsi zoufalý. Nakonec si najdeš „kamarádku“ žiletku. Proč jsem to udělal? Byl jsem šťastné a usměvavé dítě. Co se stalo? Co mám dělat? Není cesty zpět. Život je podlý, a když projevíš svou slabost, dostane tě!

Bud' vychytralý a každý svůj den prožij naplno se svými přáteli a rodinou. Směj se a nezapomeň na svou cestu, protože právě TY určuješ její směr. Ted' už je vše jen na tobě.

Karla Vlachová, 2. M

Můj první rok ve škole

Kdybych měla zhodnotit svůj první školní rok na této škole, udělala bych to následovně. Asi jako každý člověk, který nastupuje do nové školy, jsem byla šíleně nervózní a také jsem měla obavy. Jenže se mi teď zdá, že ty obavy byly celkem zbytečné. Samozřejmě, že začátky nebyly lehké, ale postupem času se to všechno nějak ustálilo. Kolektiv ve třídě máme celkem dobrý a učitelé jsou také na nás vlídní. Myslím, že si ty zbylé tři roky ještě užijeme, i když nepochybuji o tom, že to vždy nebude procházka růžovým sadem.

Alžběta Čučová, 1. K

Jako doma...

První rok na této škole mi utekl jako voda. Ještě teď si vzpomínám na pocity, které jsem měla, když jsem byla zničehonic v úplně cizím prostředí. První hodina na internátě byla snad nejdelší, kterou jsem zažila, a než jsem se vůbec stačila „rozkoukat“, byl už konec týdne a jela jsem zase domů.

Ze začátku se mi stýskalo po kamarádech z domova, ale potom jsem si uvědomila, že tady tvořím nová přátelství a že sem jezdím ráda. A jak čas plynul, tak jsem se tady začala cítit uvolněně a přirozeně, zkrátka jako doma...

Andrea Halaštová, 2. M

Moje každodenní cesta...

Ráda bych se pokusila zachytit svoji každodenní „školní“ cestu autobusem. Někdo si řekne - cesta autobusem, co tam chce psát? Ale ten, kdo se autobusem ke vši smůle dopravuje často jako já, myslím si, že má též nemálo zážitků.

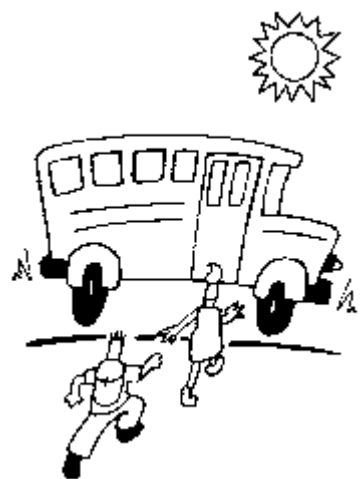
To, že už na zastávce musí člověk poslouchat ty kolikrát směšné rozhovory, to bych ještě přežila. Ale když do vás „vybraní“ lidé, jakože „nechtě“, ždůchají přede dveřmi autobusu a prodírají se mermomocí na první záchytný bod, na první schodek dopravního prostředku, tak to už se ze slušnosti držíte zuby nehty, aby z vás nevypadlo něco neslušného. To, že řidiči člověk v některých případech musí desetkrát opakovat svoji konečnou zastávku a do toho se ještě pak začne rozkřikovat, že nemá na vrácení, to si pak člověk nahlas oddechne, uklidní se a vyhledává místo, kde by mohl spustit kotvy.

Ne, že je člověk znechucený jízdou některých „showmanů“, kteří s tímhle nemalým vozem jezdí jako dobytek, čímž se vám otočí žaludek o 360 stupňů, ale když pozorujete, jak se na vás valí úzkou uličkou zástup lidí, kteří za každou cenu musí být první, aby „chytili fleka“, a jeden „vybraný“ si vedle vás sedne...To by snad nikomu nevadilo. Jenže jsou i případy, které mají potřebu povykládat si, i když sedí o pět sedadel od sebe, a poněvadž je

momentálně horko, tak se jim roší knírky, tečou jim záplavy tělní tekutiny nejen z čela, a tak kolem sebe vytváří nepříjemný odér. Není toho prostě málo.

Jenže „vybraná“ společnost má kupodivu jeden společný zvyk. Namáčkou se na vás, přitlačí vás na sklo a pod nohy vám dají zavazadla, takže sedíte jako sardinka s výrazem týrané osoby, zelení jak sedma, s tepajícími spánky a modlíte se, abyste už byli na své konečné zastávce...

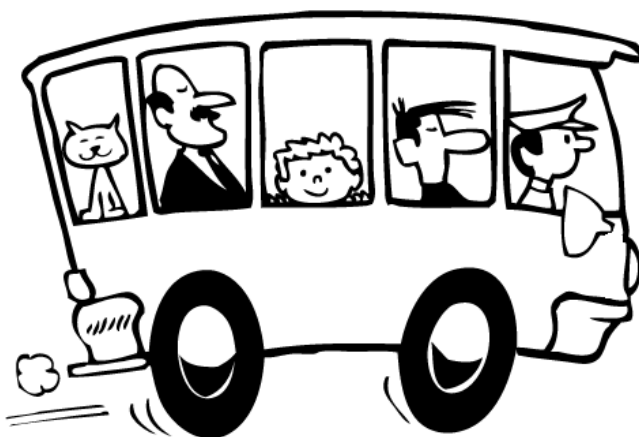
Kristýna Šobánková, 2. M

Cestování

To slovo ve mně vždy probouzí velmi smíšené pocity. Na jedné straně je to velké dobrodružství a na straně druhé mě děsí vidina cesty v plném autobuse, a to hlavně za podmínek, kdy v tomto dopravním prostředku jedete uprostřed léta, takže minimální teplota je kolem 30°C.

Ale úplně nejlepší je cestovat „pouličkami“ do města, jehož název nebudu ani zmiňovat. První, na co musíte myslet, je, kdy pojedete. Pokud v dopoledních hodinách, pak očekávejte, že z 80 % se za dobrodružstvím vydá naše starší populace. Dobrodružství spočívá v návštěvě ortopedů, internistů a všech možných i nemožných doktorů, kteří na výzvu „Děkujeme, odcházíme“ díky bohu zaujali stanovisko „Za hranice ani krok.“ Po návštěvě a předepsání patřičných léků jsou tu supermarkety a na náměstí trh s okrasnými květinami, přičemž Máňa říkala, že 40 korun za macešky prostě nedá!

Nechci být kritičkou těchto milých, starých dobrodruhů, ale tak to prostě je, že po vystoupení z prostředku hromadné dopravy se cítíte o dobrých 60 let starší a všimnete si vlastních bolestí kloubů, které jste doposud přehlíželi.

Dalších 5% představují maminky s dětmi. Kárání malého Péti nebo Pepíčka občas přehluší diskuzi na téma „Z důchodu tu elektriku a novou televizi nezaplatím“ a na povrch vaší unavené mysli, která před pěti minutami byla svěží, se dere myšlenka šťastného bezdětného páru. Ale jinak jsou spící a klidně ležící děti v kočárcích fajn.

No a zbytek dobrodruhů - zařízení a cestovatelé bez cíle.

Anna Šmídová, 2. M

Prázdniny

Prázdniny! Konečně! Čas, na který jsme se všichni minimálně od září těšili. Nastává 62 dní (v případě „lepších“ škol i více) flákání, akcí, volna a hlavně žádné školy. Kdo by se netěšil.

Nejlépe odjet se svými přáteli na Malorku, ubytovat se v pětihvězdičkovém hotelu na pláži, celý den ležet, koupat se, chytat bronz a nechat si nosit drinky, půjčovat si jachtu a jezdit na výlety, po nocích chodit na párty, občas si vrtulníkem zaletět do Las Vegas to roztočit, lyžovat na písčných dunách, skákat padákem, po obědě si pokecat s Bradem Pittem, jít s Angelinou na tenis, večer do baru s Paris Hilton...

Ano, právě takhle si představuji rozjeté prázdniny, takže až budete mít přebytkovou zlatou kreditku s několika zbytečnými miliony, nebudu se zlobit, když mi ji dáte. No, a když ne, tak vyrazím do Horního Němčí na chatu, na mini koupaliště a na taneční zábavy a stejně to bude paráda.

Anna Mimochodková, 2. M

Cestou necestou

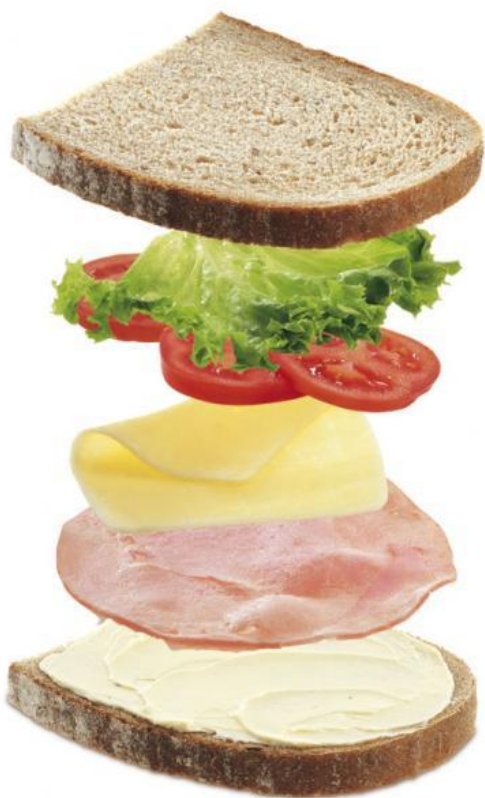
Když se řekne cestovat, každý si představí něco jiného. Někdo se vidí v autobuse, někdo v autě, jiný na lodi nebo v letadle a další třeba na túře krajinou. Někomu stačí k cestování malý batůžek, jiný zase potřebuje spousty kufrů.

Já osobně se řadím spíše do té náročnější skupiny. Batůžek mně rozhodně nestačí, proto s sebou velmi často vláčím zavazadla pomalu větší, než jsem já sama. Udivené pohledy lidí a jejich tváře říkající - co v tom ta holka táhne, nejsou pro mě ničím překvapujícím.

Velkými kufry ale moje náročnost nekončí. Velmi často s sebou také беру velké množství jídla (tedy především sladkostí), to vytahuji v okamžiku, kdy se rozhučí motory letadla či autobusu. Takže taška, která byla při odchodu plná gumových medvídků, bonbónů Jojo, hašlerek či sušenek Bebe, se během pár hodin úplně vyprázdní, a tak mi často nezbyvá nic jiného než začít žvýkat žvýkačku, abych v té puse aspoň něco měla. Nejspíš jsem tento „zvyk“ pochytila od staršího bratrána, který je v tomto směru jednoznačně lepší, protože vytahuje svačinu ihned po usednutí na sedadlo a na zvuk motorů nečeká.

Cestování pro mě ale není jen příležitost se najíst. Cestování miluji. Miluji poznávání cizích krajin a kultur – a čím jsou země vzdálenější, tím více je cestování zajímavější.

Klára Bartončíková, 2. M

Vydalo SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, jazyková úprava: Mgr. Hana Vohnická, logo listu: MgA. Kateřina Kolářková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice